

Blog De wetten van de zee

Ik belde met professor David Caron van het Law of the Sea Institute in de hoop een afspraak met hem te kunnen maken in Berkeley.

IK KREEG EEN BUITENGEWOON AARDIGE MAN AAN DE LIJN, die een treurige mededeling had: veel zin om elkaar te ontmoeten had het niet. Het onderwerp waar ik hem over wilde interviewen – de wetgeving met betrekking tot plastic afval in de oceanen – bleek niet te bestaan.

Er zijn twee wetten met betrekking tot zeeafval.

In 1972 werd de *Dumping Convention* aangenomen: sindsdien mag je niet meer een boot volladen met troep om die in de oceaan te legen.

En sinds de jaren negentig – toen men zich begon te realiseren dat het plastic afval een probleem was – bestaat er MARPOL (een afkorting van *Marine Pollution*). Nu mogen boten, zoals cruiseschepen en olietankers, ook niet meer het afval in zee dumpen dat ze tijdens hun tochten produceren.

Maar er bestaat geen wetgeving met betrekking tot het schoonmaken van de oceanen.

Waarom niet?

Daar had David Caron een eenvoudig antwoord op – een antwoord dat ik steeds opnieuw te horen krijg:

Niemand voelt zich verantwoordelijk.

Als regeringen op het probleem worden aangesproken wassen ze hun handen in oceanen van onschuld – zelfs als het afval aantoonbaar uit hun landen afkomstig is: 'Wij hebben onze rederijen verteld dat hun schepen geen afval mogen lozen. Als ze dat wel doen, is het hun fout, niet de onze. Wij hebben onze taak volbracht door hen op de hoogte te stellen van wat mag en wat niet.'

Alle organisaties die er met betrekking tot de oceanen bestaan, en alle overeenkomsten die er worden gesloten, houden zich bezig met de toekomst – met het voorkomen van problemen.

Maar niemand kijkt achterom.

Niemand vraagt zich af hoe de problemen die er al zijn kunnen worden opgelost.

De enige organisatie die iets zou kunnen doen, is volgens David Caron UNEP – het United Nations Environment Program. Maar ook daar heeft hij een hard hoofd in: zij zijn zo druk bezig met de klimaatverandering, dat ze geen tijd zullen hebben voor het verzinnen van een oplossing voor het oceanafval.

Professor David Caron is ervan overtuigd dat er geen enkele internationale instantie bestaat die het initiatief zal nemen om de oceanen te schonen. Hij heeft zelfs nog nooit gehoord dat er een discussie over dit onderwerp is gestart.

Er is maar één oplossing: één land moet het voortouw nemen en gewoon beginnen – en hopen dat er meerdere zullen volgen.

Waar wachten we nog op?